

Csengery Kristóf

A NEM VALÓ VILÁG

Az Élet Áruházban
 most vásárlási láz van.
 Vesz éveket, kinek dús
 a tárcája, szalad
 a pénz. Nyugodt öregség?
 Húszmillióért, tessék!
 Acél izmok, feszes hús,
 s kinek mindent szabad:

vad ifjúság! Az ára
 negyven milkó. Ha már a
 negyven jött szóba: érett,
 megfontolt férfikort
 is tartunk. Bárki lenne
 vevője, jól fog benne
 mutatni – kommersz méret,
 ilyet mindenki hord.

Vehetsz itt hetven évet,
 rákmentesen. Ha kéred,
 utalj át millióban
 épp annyit: hetvenet.
 Sztárélet, pletyka, botrány,
 kevés gond, sok fény, sok lány,
 s még minden, ami jó van,
 s amit el sem lehet

hinned: garanciával
 tiéd százért. Ha más dal
 tetszik, maffiafőnök,
 pártelnök, sportoló
 éppúgy lehet belőled.
 A felajzott vevőket
 szorgos operatőrök
 filmezik: *Nem való*

világ a műsor címe.
 Élő adásban, íme,
 meglesheted, ki mit vár,
 miről ábrándozik,

mitől retteg. Szemérem
nincs senkiben. Ha kérem,
fel is boncolnak – itt már
ez sem tilos. S a sikk:

minden fordítva van! Kint
a bent és jobb a bal – mint
álomban vagy tükörben.
Az egyik pult előtt
kiváltképp nagy a nyüzsgés.
Nosza, odamegyünk és
megnézzük, oly erősen
mi vonz annyi vevőt:

a Legszebb Álom – éppen
most készül árverésen
boldog gazdát találni.
Kikiáltási ár:
egymilliárd. Sokallnád?
Mint nedvdús, édes almát,
kóstolgasd, mit kínál, mi
az, mit héjába zár.

Ez – s itt a trükk –: a Semmi.
Hogy *nem kell megszületni*,
azt ígéri e pompás
szolgáltatás. Bizarr
a gondolat? Nos, jó. Bár
ha elnézed a sóvár
tömeget, láthatod: más
az, amit ő akar,

s más, mit te. Leghőbb vágya
a kényelem nagy ágya.
Mi jobb, mint nem csalódní,
nem kételkedni és
nem félni a jövőtől?
Minden hiányt kipótol
az örök altató. Mi
jobb, mint ha a *levés*

szolgáltatába fel sem
vesznek? Kár is felelnem,
oly meggyőzően írja
a prospektus: *szelíd*

*nemlét vár, hol tavasz van
folyvást, s tapasztalatlan
bókláshatsz benne, mintha
volnának lépteid...*

– de nem lesznek. A békés,
örök csend lesz, mely kék és
ezüst dimenziókra
tárul. Se súly, se cél,
se vágy. A Semmi éltet!
Úgy lenni, mint a képlet,
elvként... – Komputer-óra
csipog: végéhez ér

az áruházi séta.
Kezünkben a biléta,
irány a mélygarázs. Ég
a vásárlási láz,
s mi újra eljövünk, és
aztán is, nincs menekvés,
mert izgat, mit kínál még
az Élet Áruház.

DECEMBER, MERÜLÉS

Ahogy a piszkosszürke köd
dermedt foszlányai
kúsznak a csapzott fák között;
ahogy a hajnali
álom a létre kérdez, és
csak egy választ kap: *tévedés*;
ahogy lassan veszi

a levegőt a kétkedő,
kopár táj – mindez egy
állítást érlel: az idő
mélyén a dárdahegy,
az év aknájában az ón
tovább merül még. Ahogyan
– váratlan, égi kegy –

kisüt a nap egy percre, ám
mindjárt el is borul;
ahogy a bódé oldalán
elszántan, konokul
virít az obszcén ábra, mely
nem szólít meg, s azt, hogy felelj,
nem várja, mintha túl

járna érven, okon; ahogy
a tegnap és a ma
egymásba fásul, s egyre fogy,
mi szétválasztana
igent, nemet – csak az derül
ki mindebből: kívül-belül
sötétebb éjszaka

is várható még. A madár,
ahogy kérdőjelet
rajzol röptével (s mintha már
a sejtett felelet
is ott rejtőzne tagadó
mondatként ívében); a tó,
amelybe nem lehet

követ hajítani, a víz
olyan vad és rideg,
hogy kilöki; a fémes íz
a nyálban; a sebek
a fény testén – egyre tanít
mindez: most nem számít a hit,
csak az fejtette meg

az évszak kódját, aki nem
gyorsabb a többinél.
Míg szemléli türelmesen,
hogy emeli a tél
a játszma tétjét, izma, bár
feszült, meg sem rezzen. Kivár,
mint mag a földben: él.